

Protective Effects of L-Glutathione against Imidacloprid-induced Oxidative Damage and Neurochemical Alterations in Rat Brain Tissues

Mohammad Sina Mirjani ¹, Mohammad Reza Khaksar ^{2,3*}

¹ Student Research Committee, Faculty of Medicine, Qom University of Medical Sciences, Qom, Iran

² Research Center for Environmental Pollutants, Qom University of Medical Sciences, Qom, Iran

³ Department of Occupational Health, Faculty of Health, Qom University of Medical Sciences, Qom, Iran

*Corresponding author: Mohammad Reza Khaksar, Research Center for Environmental Pollutants, Qom University of Medical Sciences, Qom, Iran

Email: mrkhaksar@muq.ac.ir

Received: 16 February 2026 Revised: 2026/05/17 Accepted: 17 May 2026

Abstract

Background and Aim: Exposure to imidacloprid induces neural damage through enhanced production of reactive oxygen species, increased lipid peroxidation, and disruption of antioxidant defense systems. L-Glutathione, an endogenous antioxidant, plays a crucial role in maintaining redox balance and protecting neuronal cells. This study aimed to investigate the protective effect of L-glutathione against oxidative stress and neural damage induced by subacute imidacloprid exposure in the rat brain.

Methods: In this experimental study, 24 adult male Wistar rats were divided into four groups (n = 6 each): control, imidacloprid-treated group (45 mg/kg; one-tenth of the LD50), L-glutathione-treated group (100 mg/kg), and combined imidacloprid + L-glutathione group. All treatments were administered daily via gavage for 28 days. At the end of the experiment, brain tissues were collected, and oxidative stress biomarkers including malondialdehyde (MDA), reduced glutathione (GSH), total antioxidant capacity (TAC), antioxidant enzyme activities (GPx, GSR, GST, SOD, and CAT), and acetylcholinesterase (AChE) activity were measured.

Results: Imidacloprid administration significantly decreased AChE activity, TAC, GSH levels, and the activities of GPx, GSR, and GST, while significantly increasing MDA levels and SOD activity ($p < 0.05$). Catalase activity showed no significant change. L-glutathione alone moderately increased TAC and the activity of certain antioxidant enzymes. In the combined group, L-glutathione markedly improved oxidative and neurochemical parameters, with significant reductions in lipid peroxidation and enhancement of antioxidant defenses ($p < 0.05$).

Conclusion: The findings demonstrate that subacute exposure to imidacloprid induces oxidative stress and neurofunctional impairment in the rat brain. L-glutathione administration mitigates these neurotoxic effects by enhancing antioxidant defense systems, reducing oxidative damage, and modulating AChE activity. These results support the potential neuroprotective role of L-glutathione against imidacloprid-induced toxicity.

Keywords: Imidacloprid, L-glutathione, Oxidative stress, Neurotoxicity, Brain

Extended Abstract

Background and Objective

Imidacloprid, one of the most widely used neonicotinoid insecticides worldwide, exerts its toxic effects primarily through interaction with nicotinic acetylcholine receptors in the nervous system (Jeschke et al., 2013; Shivanandappa & Rajashekar, 2014). Accumulating evidence indicates that imidacloprid exposure disrupts cellular redox balance by increasing reactive oxygen species (ROS) production, leading to oxidative stress, lipid peroxidation, and impairment of endogenous antioxidant defenses (Zouaoui & Rouabhi, 2024; Abdelhafez et al., 2023). Glutathione (GSH), a tripeptide composed of glutamate, cysteine, and glycine, represents one of the most important endogenous antioxidants in mammalian cells, playing a central role in detoxification processes, maintenance of cellular redox homeostasis, and protection against oxidative damage (Georgiou-Siafis & Tsiftoglou, 2023; Labarrere & Kassab, 2022). Despite the known neurotoxic potential of imidacloprid, limited research has examined the protective role of exogenous L-glutathione against imidacloprid-induced oxidative and neurochemical alterations in brain tissue. This study aimed to investigate whether L-glutathione could mitigate oxidative and neurochemical disturbances induced by subacute exposure to imidacloprid in the brain tissue of rats.

Methods

This experimental study was conducted using 24 adult male Wistar rats weighing 180–220 g. After a one-week acclimatization period under controlled laboratory conditions (temperature 23–25°C, relative humidity of 50–60%, and a 12-hour light/dark cycle), the animals were randomly divided into four groups (n = 6 per group): a control group receiving normal

saline, an imidacloprid group receiving imidacloprid at one-tenth of the LD₅₀ dose (45 mg/kg body weight), a glutathione group receiving L-glutathione (100 mg/kg body weight), and a combined treatment group receiving imidacloprid followed by L-glutathione. All treatments were administered daily via oral gavage for a period of 28 days. At the end of the treatment period, the animals were anesthetized with ketamine and xylazine, and brain tissues were carefully removed for biochemical analyses.

Several oxidative stress markers and antioxidant parameters were evaluated. Lipid peroxidation was assessed by measuring malondialdehyde (MDA) levels using a colorimetric kit based on the thiobarbituric acid reaction. The antioxidant status of the tissue was determined through the measurement of reduced glutathione (GSH) concentration and total antioxidant capacity (TAC). In addition, the activities of key antioxidant enzymes—including glutathione peroxidase (GPx), glutathione reductase (GSR), glutathione S-transferase (GST), superoxide dismutase (SOD), and catalase (CAT)—were determined using commercial colorimetric kits. The activity of acetylcholinesterase (AChE), an important enzyme involved in cholinergic neurotransmission, was also evaluated as an indicator of neural functional integrity. Data normality and homogeneity of variances were assessed using the Shapiro–Wilk test and Levene's test, respectively. Statistical analysis was then performed using one-way ANOVA followed by Tukey's post hoc test. A P value ≤ 0.05 was considered statistically significant. All analyses were performed using GraphPad Prism version 10.0.

Results

The results demonstrated that exposure to imidacloprid significantly altered oxidative stress markers and enzymatic antioxidant defenses in the rat brain tissue. Animals

treated with imidacloprid alone showed a marked increase in MDA levels (9.06 ± 1.09 nmol/mg vs. 4.73 ± 0.48 nmol/mg in the control; $P < 0.0001$), indicating enhanced lipid peroxidation and oxidative damage. Concurrently, a significant reduction was observed in GSH levels (6.64 ± 0.61 nmol/mg vs. 10.59 ± 0.68 nmol/mg in the control; $P < 0.0001$) and TAC (2.02 ± 0.25 nmol/mg vs. 2.90 ± 0.26 nmol/mg in the control; $P = 0.0056$), suggesting depletion of endogenous antioxidant reserves. Furthermore, imidacloprid administration significantly decreased the activities of GPx (3.97 ± 0.23 mU/mg vs. 4.82 ± 0.38 mU/mg in control; $P = 0.0103$), GSR (0.19 ± 0.02 mU/mg vs. 0.39 ± 0.01 mU/mg in control; $P < 0.0001$), and GST (0.32 ± 0.04 U/mg vs. 0.44 ± 0.04 U/mg in the control; $P = 0.0044$). These alterations indicate impairment of the glutathione-dependent antioxidant defense system. In contrast, SOD activity increased significantly following imidacloprid exposure (17.86 ± 0.83 U/mg vs. 14.97 ± 0.70 U/mg in the control; $P < 0.0001$), which may represent a compensatory cellular response to elevated oxidative stress. No significant change was observed in catalase activity among the experimental groups ($P = 0.9748$). In addition to oxidative stress markers, imidacloprid significantly reduced AChE activity in brain tissue compared with the control group (0.47 ± 0.08 U/mg vs. 0.95 ± 0.08 U/mg; $P < 0.0001$), suggesting disruption of cholinergic neurotransmission.

Administration of L-glutathione produced a protective effect against these alterations. In rats receiving glutathione alone, antioxidant parameters remained comparable to or slightly higher than those observed in the control group. More importantly, in the group receiving both imidacloprid and L-glutathione, most oxidative stress markers

were significantly improved compared with the imidacloprid-only group. Co-administration of glutathione reduced MDA levels (5.72 ± 0.69 nmol/mg vs. 9.06 ± 1.09 nmol/mg; $P < 0.0001$), restored GSH concentration (10.52 ± 0.52 nmol/mg vs. 6.64 ± 0.61 nmol/mg; $P < 0.0001$), and enhanced TAC (3.83 ± 0.22 nmol/mg vs. 2.02 ± 0.25 nmol/mg; $P < 0.0001$). In addition, the activities of GPx (5.43 ± 0.41 mU/mg vs. 3.97 ± 0.23 mU/mg; $P < 0.0001$), GSR (0.37 ± 0.03 mU/mg vs. 0.19 ± 0.02 mU/mg; $P < 0.0001$), and GST (0.42 ± 0.03 U/mg vs. 0.32 ± 0.04 U/mg; $P = 0.0159$) were markedly improved. Glutathione treatment also partially reversed the inhibition of AChE activity induced by imidacloprid (0.77 ± 0.08 U/mg vs. 0.47 ± 0.08 U/mg; $P = 0.0025$).

Conclusion

The present study demonstrates that subacute exposure to imidacloprid disrupts oxidative balance in the rat brain tissue, increasing lipid peroxidation, depleting endogenous antioxidants, impairing antioxidant enzyme activities, and inhibiting acetylcholinesterase, which may affect neural function (Abdelhafez et al., 2023; Zouaoui & Rouabhi, 2024). Administration of L-glutathione significantly reduced these effects by enhancing antioxidant defenses, restoring glutathione balance, and minimizing oxidative damage. Improvements in biochemical and neurochemical parameters highlight its protective role against imidacloprid-induced oxidative stress (Wang et al., 2022; Yabuki & Fukunaga, 2013). These findings suggest that glutathione is a promising strategy against pesticide-induced neurotoxicity, though further studies are needed to investigate its molecular mechanisms and therapeutic applications.

اثرات محافظتی ال-گلوتاتیون در برابر آسیب اکسیداتیو و تغییرات نوروشیمیایی القاشده توسط ایمیداکلوپراید در بافت مغز رت

محمدسینا میرجانی^۱، محمدرضا خاکسار^{۲،۳*}

^۱ کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران

^۲ مرکز تحقیقات آلاینده‌های محیطی، دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران

^۳ گروه مهندسی بهداشت حرفه ای و ایمنی کار، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران

دریافت مقاله: ۱۴۰۴/۱۱/۲۷ اصلاح مقاله: ۱۴۰۵/۰۲/۲۷ پذیرش مقاله: ۱۴۰۵/۰۲/۲۷

چکیده

زمینه و هدف: مواجهه با ایمیداکلوپراید از طریق افزایش تولید گونه‌های فعال اکسیژن، تشدید پراکسیداسیون لیپیدی و اختلال در سیستم‌های آنتی‌اکسیدانی، موجب آسیب عصبی می‌شود. ال-گلوتاتیون به‌عنوان یک آنتی‌اکسیدان درون‌زا نقش مهمی در حفظ تعادل ردوکس و محافظت از سلول‌های عصبی ایفا می‌کند. هدف این مطالعه تعیین اثر محافظتی ال-گلوتاتیون بر آسیب‌های اکسیداتیو و عصبی ناشی از مواجهه تحت حاد با ایمیداکلوپراید در مغز موش‌های صحرایی بود.

روش‌ها: در این مطالعه تجربی، ۲۴ رت نر بالغ نژاد ویستار به چهار گروه ۶ تایی شامل گروه کنترل (Control)، گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید (۴۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم؛ یک‌دهم LD₅₀)، گروه دریافت‌کننده ال-گلوتاتیون (۱۰۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم) و گروه ترکیبی ایمیداکلوپراید + ال-گلوتاتیون تقسیم شدند. تمامی تیمارها به‌صورت روزانه و به مدت ۲۸ روز از طریق گاواژ تجویز شد. پس از پایان دوره، بافت مغز استخراج و شاخص‌های استرس اکسیداتیو شامل مالون‌دی‌آلدئید (MDA)، گلوتاتیون احیاشده (GSH)، ظرفیت آنتی‌اکسیدانی تام (TAC)، فعالیت آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی (GPx، GSR، GST، SOD، CAT) و فعالیت آنزیم استیل‌کولین‌استراز (AChE) اندازه‌گیری شد.

یافته‌ها: تجویز ایمیداکلوپراید موجب کاهش معنادار فعالیت AChE، TAC، GSH و آنزیم‌های GPx، GSR و GST و افزایش معنادار سطح MDA و فعالیت SOD شد ($P < 0.05$) در حالی که فعالیت کاتالاز تغییر معناداری نشان نداد. تجویز ال-گلوتاتیون به‌تنهایی موجب افزایش نسبی TAC و فعالیت برخی آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی شد. در گروه ترکیبی، مداخله با ال-گلوتاتیون سبب بهبود قابل توجه شاخص‌های اکسیداتیو و عصبی و بازگشت آنها به سطوح نزدیک به گروه شاهد شد، به‌طوری که کاهش پراکسیداسیون لیپیدی و تقویت ظرفیت دفاع آنتی‌اکسیدانی مشاهده گردید ($P < 0.05$).

نتیجه‌گیری: نتایج این مطالعه نشان داد که مواجهه تحت حاد با ایمیداکلوپراید موجب القای استرس اکسیداتیو و اختلال در عملکرد عصبی می‌شود. تجویز ال-گلوتاتیون توانست با تقویت سیستم دفاع آنتی‌اکسیدانی، کاهش آسیب اکسیداتیو و تعدیل فعالیت AChE، اثرات نورووتوکسیک ایمیداکلوپراید را کاهش دهد. این یافته‌ها نقش بالقوه ال-گلوتاتیون را به‌عنوان یک عامل نورومحافظتی در برابر سمیت ناشی از ایمیداکلوپراید تأیید می‌کند.

کلیدواژه‌ها: ایمیداکلوپراید، ال-گلوتاتیون، استرس اکسیداتیو، نورووتوکسیسیته، مغز

* نویسنده مسئول: محمدرضا خاکسار پست الکترونیک: mrkhaksar@muq.ac.ir

آدرس: مرکز تحقیقات آلاینده‌های محیطی، دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران

استفاده از سموم شیمیایی (Pesticides) با خطرات بالقوه قابل توجهی همراه است. از یک سو، این مواد با افزایش کمیت و کیفیت محصولات کشاورزی، نقش مهمی در تقویت امنیت غذایی ایفا کرده‌اند. از سوی دیگر، آثار مخرب و گسترده‌ای بر محیط زیست و سلامت انسان دارند که نمی‌توان آن‌ها را نادیده گرفت [۱]. مخاطرات زیست‌محیطی و تهدیدات سلامت انسان از جمله چالش‌های اصلی مرتبط با آفت‌کش‌ها به شمار می‌روند. این مخاطرات در مراحل مختلف چرخه مصرف آفت‌کش‌ها، از جمله تولید، توزیع و فروش، کاربرد در مزارع کشاورزی، و در نهایت به‌صورت بقایای باقی‌مانده در مواد غذایی، بروز می‌یابند. آفت‌کش‌ها بر اساس نوع و شدت اثراتشان بر سلامت انسان و محیط زیست، تفاوت‌های قابل توجهی با یکدیگر دارند [۲]. ترکیبات Neonicotinoids که از نظر ساختاری شباهت قابل توجهی به نیکوتین دارند، به‌عنوان پرکاربردترین رده از حشره‌کش‌ها در کنترل حشرات چونده و مکنده شناخته می‌شوند. در حال حاضر، ۷ ترکیب اصلی این گروه شامل imidacloprid، thiamethoxam، nitenpyram، acetamiprid، clothianidin و dinotefuran حدود ۱۷ درصد از ارزش بازار جهانی حشره‌کش‌ها را تشکیل می‌دهند [۳، ۴]. در میان این ترکیبات، imidacloprid (IMC) با فرمول شیمیایی $C_9H_{10}ClN_5O_2$ به‌عنوان دومین حشره‌کش پرمصرف در سطح جهان شناخته می‌شود. این ترکیب به‌صورت یک حشره‌کش سیستمیک با قابلیت نفوذ بین‌لایه‌ای عمل کرده و اثر حشره‌کشی خود را از طریق مهار گیرنده‌های نیکوتینی استیل‌کولین در غشای پس‌سیناپسی اعمال می‌کند [۵]. شواهد تجربی نشان می‌دهد قرارگیری طولانی‌مدت با imidacloprid می‌تواند باعث تولید گونه‌های واکنش‌پذیر اکسیژن (ROS) شود، به‌طوری که نشانه‌های بروز استرس اکسیداتیو در بافت مغز رت‌ها به‌وضوح افزایش می‌یابد [۶]. افزایش ROS در اثر ایمیداکلوپراید با افزایش سطح محصولات اکسیداسیون لیپیدی مانند MDA و کاهش فعالیت سیستم‌های آنتی‌اکسیدانی همراه است، که نشان‌دهنده برهم‌خوردن تعادل ردوکس سلولی و ایجاد فشار اکسیداتیو در بافت مغزی است. این اتفاق می‌تواند به آسیب DNA، تخریب ساختارهای سلولی و مرگ نورونی در رت‌ها منجر شود [۷]. علاوه بر این، قرارگیری در معرض ایمیداکلوپراید در موش‌ها باعث اختلال در فعالیت سیستم‌های آنتی‌اکسیدانی و افزایش پاسخ‌های التهابی از طریق اختلال در مسیر سیگنالینگ HO-1/Nrf2 در بافت مغز شده است، که این فرایندها می‌توانند به‌صورت مستقیم عملکرد نورونی و رفتاری را مختل کنند [۸].

گلوکاتینون (GSH) یک تری‌پپتید متشکل از ال-گاما-گلوتامیل، ال-سیستئین و گلیسین است که در تمامی موجودات هوازی حضور دارد. در پستانداران، گلوکاتینون بیش از ۹۰ درصد از

تیول‌های غیرپروتئینی سلولی را تشکیل می‌دهد و از این نظر، غالب‌ترین ترکیب تیولی در محیط داخل‌سلولی محسوب می‌شود [۹]. گلوکاتینون (GSH) رایج‌ترین تیول غیرپروتئینی سلولی، یک آنتی‌اکسیدان کلیدی درون سلولی که در سلول‌های یوکاریوتی یافت می‌شود. این ترکیب اهمیت حیاتی در سم‌زدایی از زنیوتیک‌ها، دفاع آنتی‌اکسیدانی در برابر ROS و حفظ تعادل ردوکس سلولی ایفا می‌کند [۱۰]. مطالعات اخیر نشان داده‌اند که گلوکاتینون (GSH) با کاهش استرس اکسیداتیو و مهار پاسخ‌های التهابی در بافت مغز رت، نقش حفاظتی قابل توجهی دارد. تجویز گلوکاتینون، چه به صورت خوراکی و چه تزریقی، موجب کاهش آسیب اکسیداتیو، حفظ هموستاز آنتی‌اکسیدانی و بهبود عملکرد نورون‌ها می‌شود. این اثرات شامل کاهش تولید رادیکال‌های آزاد، کاهش التهاب بافتی و حفاظت از DNA سلولی است. بنابراین، گلوکاتینون به عنوان یک عامل نوروتراپوتیک مؤثر در محافظت از مغز در شرایط استرس اکسیداتیو مطرح می‌شود [۱۱، ۱۲]. علاوه بر این پیش ساز گلوکاتینون می‌تواند، منجر به بازیابی معنی‌دار فعالیت استیل‌کولین‌استراز مغزی شود که نشان‌دهنده تقویت عملکرد کولینرژیک تحت شرایط آسیب‌زا است [۱۳].

در این تحقیق، تأثیر گلوکاتینون بر اختلالات ناشی از استرس اکسیداتیو القاشده توسط مواجهه تحت حاد با ایمیداکلوپراید (IMC) در موش‌های صحرایی بررسی شد. برای این منظور، سطوح نشانگرهای استرس اکسیداتیو، فعالیت آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی و همچنین عملکرد آنزیم استیل‌کولین‌استراز (AChE) مورد اندازه‌گیری و تحلیل قرار گرفت.

روش‌ها

پژوهش حاضر یک مطالعه تجربی آزمایشگاهی می‌باشد که جامعه هدف موش‌های صحرایی نر بالغ در نظر گرفته شد و ملاحظات اخلاقی لازم مطابق مجوز کمیته اخلاق در کار با حیوانات آزمایشگاهی انجام گرفت.

مواد شیمیایی

آفت‌کش ایمیداکلوپراید (IMC) به صورت سوسپانسیون مایع ۳۵٪ (مدل MHN-CONF) در بسته‌بندی ۰/۵ لیتری تهیه گردید. این محصول با استانداردهای فنی مورد تأیید آزمایشگاه سازمان حفظ نباتات کشور، از شرکت مهان شیمی، تولیدکننده سموم دفع آفات نباتی، با نام تجاری «ایمیداکلوپراید مهان» تأمین شد. گلوکاتینون نیز از شرکت Sigma آلمان خریداری و تا زمان مصرف در دمای ۴ درجه سانتی‌گراد و در شرایط محافظت‌شده از نور نگهداری گردید.

گروه‌های تحت مطالعه

بعد از اخذ کد اخلاق از کمیته اخلاق دانشگاه علوم پزشکی قم، ۲۴ رت نر بالغ و سالم نژاد ویستار با محدوده وزنی ۱۸۰-۲۲۰ گرم از مرکز مطالعات حیوانات آزمایشگاهی دانشگاه علوم پزشکی قم

میکروپلیت ریدر اندازه گیری شد. غلظت MDA بر اساس منحنی استاندارد محاسبه و به واحد نانومول بر میلی گرم بیان گردید.

ظرفیت آنتی اکسیدانی کل (TAC)

ظرفیت آنتی اکسیدانی کل (TAC) با استفاده از کیت سنجش TAC شرکت کیازیت (Kiazist)، همدان، ایران (تعیین شد. این روش بر اساس کاهش یون های مس دوظرفیتی (Cu^{2+}) به یون های مس یک ظرفیتی (Cu^{+}) در حضور آنتی اکسیدان ها صورت می گیرد. یون مس کاهش یافته (Cu^{+}) سپس با کروموزن واکنش داده و کمپلکسی رنگی ایجاد می کند که شدت رنگ آن با طول موج ۴۵۰ نانومتر اندازه گیری می شود. مقادیر TAC با استفاده از منحنی استاندارد محاسبه شده و بر حسب نانومول بر میلی گرم گزارش می گردد.

سطح گلوپاتیون احیاشده (GSH)

سطح گلوپاتیون احیاشده با استفاده از کیت سنجش شرکت کیازیت (Kiazist)، همدان، ایران) اندازه گیری شد. بر اساس دستورالعمل کیت، معرف الدمن (Ellman's reagent) یا DTNB با گروه های تیول آزاد و احیاشده (SH) واکنش داده و محصولی زرد رنگ تولید می کند. گروه های تیول اکسیده که به شکل آزاد حضور ندارند در این واکنش شرکت نمی کنند. شدت جذب کمپلکس DTNB-تیول احیاشده با طول موج ۴۰۵ نانومتر اندازه گیری شده و سطح نهایی GSH به واحد نانومول بر میلی گرم بیان گردید.

اندازه گیری فعالیت آنزیم استیل کولین استراز

فعالیت آنزیم استیل کولین استراز در نمونه های بافت مغزی رت ها با بهره گیری از کیت رنگ سنجی تجاری (Karmania Pars Gene، ایران) (و مطابق پروتکل ارائه شده توسط شرکت سازنده تعیین شد. در این فرآیند، مقدار ۵۰ میلی گرم از بافت مغز در حجم مشخصی از بافر فسفات سالین (PBS) کاملاً همگن سازی گردید. سپس نمونه ها به مدت کوتاه تحت سانتریفیوژ با سرعت ۵۰۰۰ دور در دقیقه قرار گرفتند تا بخش شفاف رویی جدا شود و این بخش برای مراحل بعدی آزمایش مورد استفاده قرار گرفت. در ادامه، از هر نمونه، ۱۰۰ میکرولیتر از مایع رویی با مقدار مساوی از محلول فعال شده اختصاصی آنزیم AChE ترکیب و به مدت ۴۰ دقیقه در دمای ۳۷ درجه سانتی گراد نگهداری شد. پس از پایان زمان واکنش، محلول رنگزا به مخلوط افزوده و میزان تغییر رنگ ایجاد شده با اندازه گیری جذب نوری در طول موج ۵۶۰ نانومتر توسط دستگاه میکروپلیت خوان ثبت گردید.

اندازه گیری فعالیت آنزیم های آنتی اکسیداتیو

فعالیت آنزیم گلوپاتیون-S-ترانسفراز (GST)

فعالیت آنزیم گلوپاتیون S-ترانسفراز در نمونه های بافت مغزی رت ها با استفاده از کیت سنجش GST (شرکت Karmania Pars Gene، ایران) و بر اساس دستورالعمل ارائه شده توسط سازنده ارزیابی شد. به منظور آماده سازی نمونه، حدود ۵۰ میلی گرم

خریداری شدند و به مدت یک هفته تحت دمای کنترل شده ۲۳- ۲۵ درجه سلسیوس همراه با رطوبت نسبی ۵۰-۶۰٪ و چرخه ۱۲ ساعت نور و ۱۲ ساعت تاریکی قرار گرفتند تا با محیط جدید سازگار شوند. سپس به طور تصادفی به ۴ گروه ۶ تایی تقسیم شدند و غذا و آب را در شرایط حیوانخانه دریافت کردند. تجویز ترکیبات در صبح قبل از ساعت ۱۰:۰۰ انجام شد. تمام تست ها مطابق با دستورالعمل های مراقبت و استفاده از حیوانات آزمایشگاهی انجام شد. در این مطالعه حیوانات به صورت تصادفی ۴ گروه تقسیم شدند و کلیه مداخلات به مدت ۲۸ روز و از طریق گاوژ خوراکی انجام گرفت. گروه کنترل (Control) تنها سالی نرمال را طی دوره مطالعه دریافت کرد. به منظور بررسی اثر مواجهه با ایمیداکلوپراید به تنهایی، این آفت کش با دوز یک دهم LD50 (۴۵ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن) به صورت روزانه به شکل گاوژ توسط موش ها مصرف شد [۸، ۱۴]. برای ارزیابی اثر گلوپاتیون به تنهایی، یک گروه مجزا وجود داشت که گلوپاتیون را با دوز ۱۰۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن و به مدت ۲۸ روز از طریق گاوژ دریافت نمود. علاوه بر این، به منظور بررسی اثر همزمان گلوپاتیون بر سمیت ایمیداکلوپراید، یک گروه ترکیبی نیز تعریف شد که در آن حیوانات ابتدا ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم LD50 (۴۵ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن) را دریافت کرده و یک ساعت بعد گلوپاتیون با دوز ۱۰۰ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن به آن ها تجویز شد. تمامی تیمارها به صورت روزانه و طی یک بازه ۲۸ روزه انجام گرفت [۱۵، ۱۶]. پس از گذشت ۲۸ روز، حیوانات پس از تزریق داخل صفاقی زایلازین و کتامین با دوز پنج میلی گرم به ازای هر کیلوگرم وزن بدن بیهوش شدند و متعاقب آن، بافت مغزی با دقت از مجسمه خارج گردید.

سنجش فاکتورهای اکسیداتیو

پراکسیداسیون لیپیدی

سطح پراکسیداسیون لیپیدی (LPO) با استفاده از کیت سنجش شرکت کیازیت (Kiazist، همدان، ایران) تعیین شد و تمام مراحل آزمایش مطابق دستورالعمل سازنده انجام گرفت. این کیت مبتنی بر روش رنگ سنجی (colorimetric) است، که در آن مالون دی آلدئید (MDA) با اسید تیوباربتوریک (TBA) واکنش داده و کمپلکس رنگی ایجاد می کند. برای آماده سازی نمونه، ۱۰ تا ۲۰ میلی گرم بافت مغز با بافر فسفات سالین (PBS) شست و شو شد و سپس در حجم ۳۰۰ میکرولیتر بافر لیزکننده حاوی ۳ میکرولیتر BHT ($\times 100$) روی یخ هموژنیزه گردید. نمونه ها به مدت ۱۰ دقیقه با سرعت $\times 6000$ g سانتریفیوژ شده، سوپرناتانت شفاف جمع آوری شد. در ادامه، ۲۰۰ میکرولیتر از هر نمونه یا استاندارد با ۶۰۰ میکرولیتر محلول TBA مخلوط شده و به مدت ۶۰ دقیقه در دمای ۹۵ درجه سانتی گراد انکوبه شد. پس از خنک شدن، ۲۰۰ میکرولیتر از سوپرناتانت شفاف به پلیت ۹۶ خانه منتقل و جذب نوری آن در طول موج ۵۳۲ نانومتر با استفاده از

شد. فعالیت آنزیمی پس از نرمال سازی بر اساس میزان پروتئین، به صورت واحد فعالیت بر میلی گرم پروتئین (U/mg protein) گزارش گردید.

سنجش فعالیت آنزیم سوپراکسید دیسموتاز

فعالیت آنزیم سوپراکسید دیسموتاز در بافت مغز رت ها با استفاده از کیت رنگ سنجی شرکت کیازست (همدان، ایران) مورد ارزیابی قرار گرفت. در این روش، تولید رادیکال های سوپراکسید به واسطه سیستم زانتین-زانتین اکسیداز انجام شده و این رادیکال ها با رزازورین واکنش داده و محصول فلورسنت رزوروفین را ایجاد می کنند. میزان تشکیل رزوروفین از طریق اندازه گیری جذب نوری در طول موج ۵۷۰ نانومتر تعیین شد. فعالیت آنزیم SOD بر اساس درصد مهار واکنش محاسبه گردید، نتایج نهایی پس از تصحیح بر اساس پروتئین کل نمونه ها، به صورت U/mg پروتئین بیان شدند.

محاسبات آماری

تجزیه و تحلیل داده ها و طراحی نمودارها با استفاده از نرم افزار GraphPad Prism نسخه ۱۰.۰ انجام شد. ابتدا نرمال بودن توزیع داده ها با استفاده از آزمون شاپیرو-ویلک (Shapiro-Wilk test) و همگنی واریانس ها با استفاده از آزمون لون (Levene's test) بررسی شد. مقایسه های آماری بین گروه ها به وسیله آزمون تحلیل واریانس یک طرفه (One-way ANOVA) انجام گرفت و در ادامه، آزمون تعقیبی توکی (Tukey's post hoc test) برای مقایسه های چندگانه به کار رفت. در نهایت، نتایج به صورت میانگین $\pm$ انحراف معیار (SD) ارائه شد. مقدار $p \leq 0.05$ از نظر آماری معنی دار در نظر گرفته شد. بنابراین نتایج براساس حساسیت مساوی و کمتر از ۵ درصد بیان شده است.

ملاحظات اخلاقی

این مطالعه با تأییدیه کمیته اخلاق دانشگاه علوم پزشکی قم، با کد اخلاق IR.MUQ.AEC.1402.022 انجام شده است.

نتایج

سنجش فعالیت استیل کولین استراز

نتایج حاصل از بررسی فعالیت آنزیم استیل کولین استراز در بافت مغز رت ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم، موجب کاهش معنی دار فعالیت این آنزیم در مقایسه با گروه کنترل گردید ($U/mg \ 0.08 \pm 0.04$ در برابر $U/mg \ 0.08 \pm 0.09$ ؛ $P < 0.001$). در مقابل، دریافت ال-گلوتاتیون به تنهایی سبب افزایش نسبی فعالیت استیل کولین استراز نسبت به گروه کنترل شد ($U/mg \ 0.08 \pm 0.04$ ؛ $P < 0.001$). همچنین، هم زمانی تجویز ایمیداکلوپراید با ال-گلوتاتیون منجر به افزایش معنی دار فعالیت آنزیم در مقایسه با گروه دریافت کننده ایمیداکلوپراید به تنهایی گردید ($U/mg \ 0.08 \pm 0.04$ در برابر $U/mg \ 0.08 \pm 0.04$ ؛ $P = 0.025$)، به گونه ای که مقادیر

از بافت مغز در حجم مشخصی از بافر رقیق کننده سرد هموژنیزه گردید. سپس نمونه ها به مدت ۱۰ دقیقه با سرعت ۱۰۰۰۰ دور در دقیقه سانتریفیوژ شده و مایع رویی حاصل با نسبت ۱ به ۵ با بافر رقیق شد. در مرحله بعد، مقدار ۱۰ میکرولیتر از نمونه آماده شده با ۲۰ میکرولیتر از هر یک از سوبسترای A و B در پلیت های ۹۶ خانه ای مخلوط و واکنش آنزیمی انجام گرفت. در نهایت، میزان فعالیت آنزیم با ثبت جذب نوری در طول موج ۳۴۰ نانومتر محاسبه و نتایج به صورت واحد فعالیت آنزیمی بر میلی گرم بافت (U/mg) گزارش شد.

فعالیت آنزیم گلوتاتیون پراکسیداز (GPx)

سنجش فعالیت آنزیم گلوتاتیون پراکسیداز در بافت مغز رت ها با استفاده از کیت اختصاصی GPx (شرکت Kiazist، همدان، ایران) و مطابق پروتکل سازنده انجام شد. اساس این روش بر اکسیداسیون گلوتاتیون احیاء شده (GSH) توسط هیدروپراکسیدهای آلی در حضور آنزیم GPx است که منجر به تشکیل گلوتاتیون اکسید شده (GSSG) می گردد. متعاقباً، GSSG تولید شده در واکنشی وابسته به آنزیم گلوتاتیون ردوکتاز و با مصرف NADPH مجدداً به GSH احیا می شود. تغییرات جذب نوری در طول موج ۳۴۰ نانومتر در بازه های زمانی یک دقیقه ای و به مدت ۵ دقیقه ثبت شد. در نهایت، فعالیت آنزیم GPx بر اساس میزان کاهش جذب نوری محاسبه و به صورت mU/mg پروتئین بیان گردید.

فعالیت آنزیم گلوتاتیون ردوکتاز (GSR)

فعالیت آنزیم گلوتاتیون ردوکتاز در بافت مغزی رت ها با استفاده از کیت تجاری GSR (Kiazist، همدان، ایران) و مطابق دستورالعمل شرکت سازنده اندازه گیری شد. به منظور آماده سازی نمونه، حدود ۱۰ تا ۲۰ میلی گرم از بافت مغز در بافر PBS حاوی مهارکننده پروتئاز هموژن شده و سپس در دمای ۴ درجه سانتی گراد به مدت ۱۵ دقیقه با سرعت ۱۲۰۰۰ دور در دقیقه سانتریفیوژ گردید. سوپرناتانت حاصل برای سنجش فعالیت آنزیمی مورد استفاده قرار گرفت. اساس این آزمون بر احیای گلوتاتیون اکسید شده (GSSG) توسط آنزیم GSR و تشکیل محصول رنگی TNB در حضور DTNB است. تغییرات جذب نوری در طول موج ۴۰۵ نانومتر ثبت و فعالیت آنزیم بر حسب میلی واحد بر میلی گرم پروتئین (mU/mg protein) گزارش شد.

سنجش فعالیت آنزیم کاتالاز

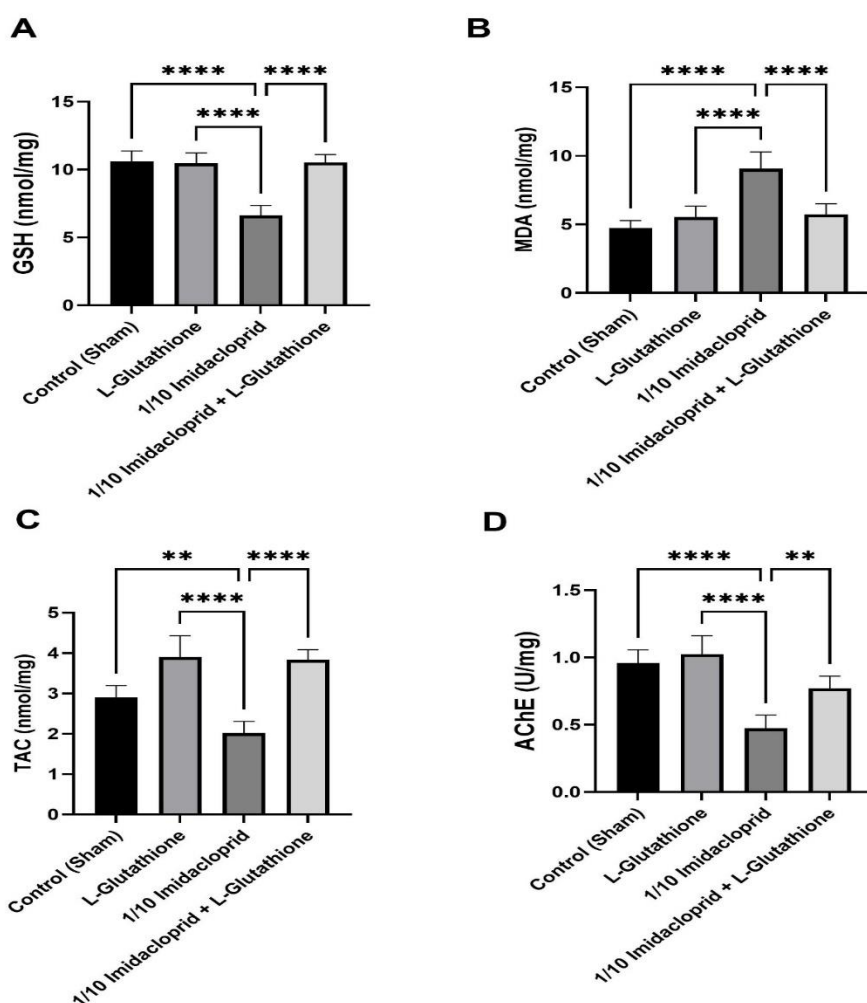
فعالیت آنزیم کاتالاز در نمونه های بافت مغزی رت ها با بهره گیری از کیت رنگ سنجی شرکت کیازست (همدان، ایران) و بر اساس اصول روش های استاندارد تعیین شد. در این آزمون، آنزیم کاتالاز در حضور متانول واکنش پراکسیداتیک انجام داده و پس از توقف واکنش به وسیله مهارکننده اختصاصی، مقدار فرمالدهید تولید شده ارزیابی گردید. فرمالدهید حاصل با معرف پورپالد وارد واکنش شده و ترکیب رنگی بنفش ایجاد نمود. شدت رنگ ایجاد شده با اندازه گیری جذب نوری در طول موج ۵۲۰ نانومتر ثبت

افزایش قابل توجه ظرفیت آنتی اکسیدانی تام نسبت به گروه کنترل شد ($0.46 \pm 3/90$ nmol/mg). همچنین، تجویز همزمان ایمیداکلوپراید و ال-گلووتاتیون باعث افزایش معنی دار ظرفیت آنتی اکسیدانی تام در مقایسه با گروه دریافت کننده ایمیداکلوپراید به تنهایی گردید ($0.22 \pm 3/83$ nmol/mg در برابر $2/02 \pm 0.25$ nmol/mg؛ $P < 0.0001$)، به گونه ای که مقادیر اندازه گیری شده به سطوح نزدیک به گروه کنترل و حتی بالاتر از آن بازگشت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلووتاتیون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری بسیار معنی دار بود ($P < 0.0001$). این نتایج بیانگر نقش مؤثر ال-گلووتاتیون در بهبود وضعیت آنتی اکسیدانی و کاهش استرس اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می باشند (شکل-۱).

آن به سطح نزدیک تری از گروه کنترل بازگشت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلووتاتیون و گروه ایمیداکلوپراید از نظر فعالیت آنزیمی نیز از نظر آماری معنی دار بود ($P < 0.0001$). این یافته ها بیانگر نقش حفاظتی ال-گلووتاتیون در کاهش مهار فعالیت استیل کولین استراز القاشده توسط ایمیداکلوپراید می باشند (تصویر ۱).

ظرفیت آنتی اکسیدانی تام

نتایج حاصل از ارزیابی ظرفیت آنتی اکسیدانی تام در بافت مغز رت ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم موجب کاهش معنی دار این شاخص در مقایسه با گروه کنترل گردید ($2/02 \pm 0.25$ nmol/mg در برابر $0.46 \pm 3/90$ nmol/mg؛ $P = 0.0056$). در مقابل، دریافت ال-گلووتاتیون به تنهایی منجر به

شکل-۱. نتایج فاکتورهای استرس اکسیداتیو و فعالیت آنزیم استیل کولین استراز

مقایسه های آماری بین گروه ها به وسیله آزمون تحلیل واریانس یک طرفه انجام گرفت و در ادامه، آزمون تعقیبی توکی (Tukey's post hoc test) برای مقایسه های چندگانه به کار رفت.

(****) $P < 0.0001$, (***) $P < 0.001$, (**) $P < 0.01$, (*) $P < 0.05$

ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم موجب افزایش معنی دار سطح MDA در مقایسه با گروه کنترل گردید ($1/09 \pm 9/06$ nmol/mg در برابر $0.48 \pm 4/73$ nmol/mg؛ $P < 0.0001$).

سطح پراکسیداسیون لیپیدی (مالون دی آلدید)

نتایج ارزیابی سطح مالون دی آلدید به عنوان شاخص پراکسیداسیون لیپیدی در بافت مغز رت ها نشان داد که تجویز

($P=0.0045$) این یافته‌ها نشان‌دهنده نقش تقویتی ال-گلوکاتایون در افزایش ظرفیت دفاع آنتی‌اکسیدانی وابسته به آنزیم گلوکاتایون پراکسیداز و کاهش آسیب اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می‌باشند و جنبه بیش جبرانی پیدا نموده است (شکل-۲).

فعالیت آنزیم گلوکاتایون ردوکتاز (GSR)

نتایج حاصل از سنجش فعالیت آنزیم گلوکاتایون ردوکتاز در بافت مغز رت‌ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک‌دهم موجب کاهش بسیار معنی‌دار فعالیت این آنزیم در مقایسه با گروه کنترل گردید (0.19 ± 0.02 mU/mg در برابر 0.39 ± 0.01 mU/mg؛ $P<0.0001$). در مقابل، دریافت ال-گلوکاتایون به‌تنهایی تأثیر معنی‌داری بر فعالیت GSR نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد (0.41 ± 0.03 mU/mg). همچنین، تجویز هم‌زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلوکاتایون باعث افزایش معنی‌دار فعالیت گلوکاتایون ردوکتاز در مقایسه با گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید به‌تنهایی شد (0.37 ± 0.03 mU/mg در برابر 0.19 ± 0.02 mU/mg؛ $P<0.0001$)، به‌گونه‌ای که مقادیر آن تا حد زیادی به سطح گروه کنترل نزدیک گردید. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلوکاتایون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری بسیار معنی‌دار بود ($P<0.0001$). این نتایج بیانگر نقش محافظتی ال-گلوکاتایون در حفظ چرخه احیای گلوکاتایون و تقویت سیستم دفاع آنتی‌اکسیدانی وابسته به گلوکاتایون در برابر استرس اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می‌باشند (شکل-۲).

فعالیت آنزیم گلوکاتایون-S ترانسفراز (GST)

نتایج حاصل از سنجش فعالیت آنزیم گلوکاتایون-S-ترانسفراز در بافت مغز رت‌ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک‌دهم موجب کاهش معنی‌دار فعالیت این آنزیم در مقایسه با گروه کنترل گردید (0.32 ± 0.04 U/mg در برابر 0.44 ± 0.04 U/mg؛ $P=0.0044$). در مقابل، دریافت ال-گلوکاتایون به‌تنهایی تغییر معنی‌داری در فعالیت GST نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد (0.48 ± 0.03 U/mg). همچنین، تجویز هم‌زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلوکاتایون باعث افزایش معنی‌دار فعالیت گلوکاتایون-S-ترانسفراز در مقایسه با گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید به‌تنهایی شد (0.42 ± 0.03 U/mg در برابر 0.32 ± 0.04 U/mg؛ $P=0.0159$)، به‌گونه‌ای که مقادیر آن تا حد زیادی به سطح گروه کنترل نزدیک گردید. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلوکاتایون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری معنی‌دار بود ($P=0.0002$). این یافته‌ها بیانگر نقش محافظتی ال-گلوکاتایون در تقویت مسیرهای سم‌زدایی وابسته به گلوکاتایون و کاهش آسیب اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می‌باشند (شکل-۲).

فعالیت آنزیم سوپراکسید دیسموتاز (SOD)

در مطالعه حاضر، اثر ایمیداکلوپراید و مداخله آنتی‌اکسیدانی ال-گلوکاتایون بر فعالیت آنزیم سوپراکسید دیسموتاز در بافت مغز رت‌ها مورد بررسی قرار گرفت. نتایج نشان داد که تجویز

در مقابل، دریافت ال-گلوکاتایون به‌تنهایی تغییر محسوسی در سطح MDA نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد (5.52 ± 0.72 nmol/mg). همچنین، تجویز هم‌زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلوکاتایون منجر به کاهش معنی‌دار سطح مالون‌دی‌آلدید در مقایسه با گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید به‌تنهایی شد (5.72 ± 0.69 nmol/mg؛ $P<0.0001$). در برابر 9.06 ± 1.09 nmol/mg؛ $P<0.0001$). به‌گونه‌ای که مقادیر آن به سطوح نزدیک به گروه کنترل بازگشت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلوکاتایون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری بسیار معنی‌دار بود ($P<0.0001$). این یافته‌ها نشان‌دهنده نقش مؤثر ال-گلوکاتایون در کاهش پراکسیداسیون لیپیدی و مهار آسیب اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می‌باشند (شکل-۱).

سطح گلوکاتایون احیاشده (GSH)

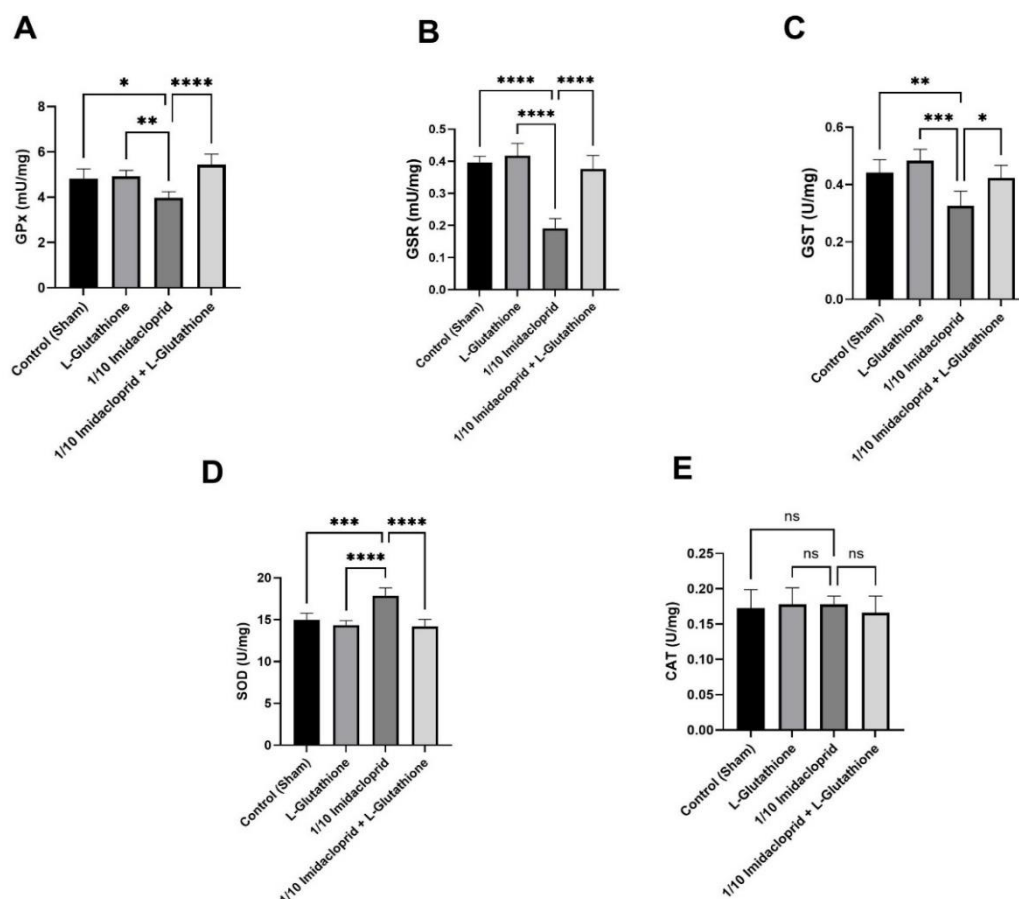
نتایج حاصل از سنجش سطح گلوکاتایون احیاشده در بافت مغز رت‌ها نشان داد تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک‌دهم موجب کاهش معنی‌دار میزان GSH در مقایسه با گروه کنترل گردید (6.64 ± 0.61 nmol/mg در برابر 10.59 ± 0.68 nmol/mg؛ $P<0.0001$). در مقابل، دریافت ال-گلوکاتایون به‌تنهایی تغییری معنی‌دار در سطح گلوکاتایون احیاشده نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد (10.47 ± 0.67 nmol/mg). همچنین، تجویز هم‌زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلوکاتایون باعث افزایش معنی‌دار سطح GSH در مقایسه با گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید به‌تنهایی شد (10.52 ± 0.52 nmol/mg در برابر 6.64 ± 0.61 nmol/mg؛ $P<0.0001$)، به‌گونه‌ای که مقادیر آن تقریباً به سطح گروه کنترل بازگشت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلوکاتایون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری بسیار معنی‌دار بود ($P<0.0001$). این یافته‌ها نشان‌دهنده نقش محافظتی ال-گلوکاتایون در حفظ ذخایر گلوکاتایون احیاشده و کاهش استرس اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید می‌باشند (شکل-۱).

فعالیت آنزیم گلوکاتایون پراکسیداز

نتایج حاصل از سنجش فعالیت آنزیم گلوکاتایون پراکسیداز در بافت مغز رت‌ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک‌دهم موجب کاهش معنی‌دار فعالیت این آنزیم در مقایسه با گروه کنترل گردید (3.97 ± 0.23 mU/mg در برابر 4.82 ± 0.38 mU/mg؛ $P=0.0103$). در مقابل، دریافت ال-گلوکاتایون به‌تنهایی تغییری معنی‌دار در فعالیت GPx نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد (4.91 ± 0.23 mU/mg). همچنین، تجویز هم‌زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلوکاتایون سبب افزایش معنی‌دار فعالیت گلوکاتایون پراکسیداز در مقایسه با گروه دریافت‌کننده ایمیداکلوپراید به‌تنهایی شد (5.43 ± 0.41 mU/mg در برابر 3.97 ± 0.23 mU/mg؛ $P<0.0001$)، به‌گونه‌ای که سطح فعالیت آن حتی از مقادیر گروه کنترل نیز فراتر رفت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلوکاتایون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری معنی‌دار بود

گروه دریافت کننده ایمیداکلوپراید به تنهایی شد ($0.72 \pm 14/21$ U/mg در برابر $17/86 \pm 0/83$ U/mg؛ $P < 0.0001$)، به گونه ای که مقادیر آن به سطح نزدیک به گروه کنترل بازگشت. افزون بر این، تفاوت بین گروه ال-گلووتاتیون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری بسیار معنی دار بود ($P < 0.0001$). این یافته ها نشان می دهد که ال-گلووتاتیون با تعدیل پاسخ های جبرانی آنتی اکسیدانی، نقش مؤثری در کاهش استرس اکسیداتیو ناشی از مواجهه با ایمیداکلوپراید ایفا می کند (شکل-۲).

ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم موجب افزایش معنی دار فعالیت SOD در مقایسه با گروه کنترل گردید ($0.83 \pm 17/86$ U/mg در برابر $14/97 \pm 0/70$ U/mg؛ $P = 0.0001$)، که بیانگر پاسخ جبرانی در پاسخ به استرس اکسیداتیو القاشده توسط این سم است. در مقابل، دریافت ال-گلووتاتیون به تنهایی تغییری معنی دار در فعالیت این آنزیم نسبت به گروه کنترل ایجاد نکرد ($14/33 \pm 0/50$ U/mg). همچنین، تجویز هم زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلووتاتیون باعث کاهش معنی دار فعالیت SOD در مقایسه با

شکل-۲. نتایج فعالیت آنزیم های استرس اکسیداتیو

مقایسه های آماری بین گروه ها به وسیله آزمون تحلیل واریانس یک طرفه انجام گرفت و در ادامه، آزمون تعقیبی توکی (Tukey's post hoc test) برای مقایسه های چندگانه به کار رفت.

$P < 0.05$ (*), $P < 0.01$ (**), $P < 0.001$ (***), $P < 0.0001$ (****)

$0.21 \pm 0/178$ U/mg در برابر $0.10 \pm 0/167$ U/mg؛ $P = 0.8167$). علاوه بر این، اختلاف بین گروه ال-گلووتاتیون و گروه ایمیداکلوپراید نیز از نظر آماری معنی دار نبود ($P = 0.9999$). به طور کلی، این نتایج حاکی از آن است که در شرایط این مطالعه، فعالیت آنزیم کاتالاز در بافت مغز تحت تأثیر ایمیداکلوپراید و یا مداخله با ال-گلووتاتیون قرار نگرفته است (شکل-۲).

بحث

ایمیداکلوپراید به عنوان یکی از پرمصرف ترین حشره کش های نئونیکوتینوئیدی در کشاورزی مدرن، به دلیل پایداری شیمیایی و

فعالیت آنزیم کاتالاز (CAT)

نتایج حاصل از سنجش فعالیت آنزیم کاتالاز در بافت مغز رت ها نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم تأثیر معنی داری بر فعالیت این آنزیم در مقایسه با گروه کنترل نداشت ($0.178 \pm 0/178$ U/mg در برابر $0.23 \pm 0/172$ U/mg؛ $P = 0.9748$). همچنین، دریافت ال-گلووتاتیون به تنهایی موجب تغییر معنی داری در فعالیت کاتالاز نسبت به گروه کنترل نشد ($0.21 \pm 0/177$ U/mg). از سوی دیگر، تجویز هم زمان ایمیداکلوپراید و ال-گلووتاتیون نیز تفاوت آماری معنی داری در مقایسه با گروه دریافت کننده ایمیداکلوپراید به تنهایی نشان نداد ($0.166 \pm$

حالات بالایی خود، به طور گسترده در اکوسیستم های آبی شناسایی شده و به یک آلاینده نگران کننده زیست محیطی تبدیل شده است [۱۷، ۱۸]. شواهد موجود نشان می دهد که این ترکیب پس از ورود به محیط های آبی، قادر به جذب و توزیع در بدن موجودات زنده بوده و حضور آن نه تنها در بافت های در تماس مستقیم با محیط، بلکه در اندام های داخلی و حساس نیز گزارش شده است که بیانگر پتانسیل تجمع زیستی و ماندگاری آن در سامانه های زیستی می باشد [۱۹]. در چنین شرایطی، مواجهه هم زمان ایمیداکلوپراید با آلاینده های نوپیدی مانند میکروپلاستیک ها می تواند پیامدهای زیستی پیچیده ای ایجاد کند [۲۰]. از طرف دیگر تجویز خوراکی آفت کش هایی مانند ایمیداکلوپراید به صورت خوراکی منجر به سمیت عصبی و تغییرات هیستوپاتولوژیک در مغز می گردد [۷]. با توجه به این واقعیت ها، ضرورت شناسایی راهکارهای محافظتی مؤثر برای کاهش اثرات زیان بار ایمیداکلوپراید آشکار می شود؛ از این رو، در پژوهش حاضر نقش گلو تاتیون به عنوان یکی از مهم ترین آنتی اکسیدان های درون زا و خطوط دفاعی سلولی، به عنوان یک رویکرد بالقوه برای مقابله با پیامدهای سمیت القاشده توسط این آفت کش مورد بررسی قرار گرفت [۲۱]. فراهمی زیستی خوراکی گلو تاتیون به دلیل تجزیه توسط آنزیم های گوارشی موضوعی مورد بحث است. با این حال، مطالعات نشان داده اند که استفاده از فرمولاسیون های اصلاح شده یا آنالوگ های شیمیایی می تواند پایداری در برابر تخریب آنزیمی، نفوذپذیری سلولی و فراهمی زیستی را بهبود دهد. برای مثال، مشتقات حاوی سیستمین N-متیله مقاومت بیشتری در برابر تخریب نشان داده و در شرایط اسیدی پایداری بالاتری نسبت به فرم طبیعی GSH دارند [۲۲، ۲۳].

در مطالعه گذشته که توسط محققان همین مطالعه انجام شده و در دست چاپ است تاثیر منیزیم سولفات در برابر ایمیداکلوپراید بررسی شد و این کار نیز در ادامه روند این مطالعه انجام گرفت. نتایج مطالعه نشان داد که منیزیم سولفات به عنوان یک ترکیب مؤثر می تواند در برابر اثرات استرس اکسیداتیو ایجاد شده در برابر ایمیداکلوپراید مقابله کند.

در این مطالعه بر آن بودیم تا در ادامه روند مطالعه قبلی اثرات ترکیب دیگری در برابر این سم را بررسی کنیم. در مجموع، نتایج این مطالعه نشان داد که مواجهه با ایمیداکلوپراید موجب برهم خوردن تعادل اکسیداتیو در بافت مغز رت ها و اختلال در عملکرد سامانه های آنتی اکسیدانی و عصبی می شود. کاهش فعالیت استیل کولین استراز همراه با افت ذخایر گلو تاتیون و تضعیف آنزیم های وابسته به چرخه گلو تاتیون، بیانگر بروز استرس اکسیداتیو و آسیب نوروتوکسیک ناشی از این سم است. هم زمان، افزایش فعالیت برخی آنزیم های دفاعی مانند سوپراکسید دیسموتاز را می توان به عنوان پاسخ جبرانی سلول ها در برابر افزایش گونه های فعال اکسیژن تفسیر کرد. در مقابل، عدم تغییر معنی دار فعالیت کاتالاز نشان می دهد که همه اجزای سیستم آنتی اکسیدانی به یک

اندازه تحت تأثیر قرار نمی گیرند. مداخله با ال-گلو تاتیون توانست بخش قابل توجهی از این اختلالات را تعدیل کرده و با بهبود وضعیت آنتی اکسیدانی، از شدت آسیب اکسیداتیو و پراکسیداسیون لیپیدی بکاهد. این یافته ها نقش محافظتی ال-گلو تاتیون را در حفظ هموستاز اکسیداتیو و کاهش سمیت عصبی ناشی از ایمیداکلوپراید برجسته می سازد.

در مطالعه حاضر، نتایج نشان داد که ایمیداکلوپراید در دوز یک دهم به طور معنی داری فعالیت استیل کولین استراز مغز را کاهش داد، که مؤید تاثیر مهاری ایمیداکلوپراید بر AChE است. این یافته با نتایج Abdelhafez و همکاران مطابقت دارد که گزارش کردند فعالیت AChE در مغز رت ها پس از ۲۸ روز مواجهه با ایمیداکلوپراید به طور معنی داری کاهش می یابد ($P < 0.05$) و با دوز بالا و پایین ایمیداکلوپراید تفاوت معنی دار دارد، که نشان دهنده نوروتوکسیسته وابسته به این ترکیب است [۷]. همچنین، یافته های مطالعه ما نشان داد که تجویز هم زمان ال-گلو تاتیون موجب بهبود نسبی فعالیت AChE می شود. این اثر حفاظتی مشابه نتایج Shadnia و همکاران (۲۰۰۷) است که نشان دادند پیش سازهای گلو تاتیون مانند N-استیل سیستمین می توانند مهار AChE ناشی از سموم را کاهش داده و فعالیت آنزیم را بهبود بخشند [۲۴]. به نظر می رسد که آنتی اکسیدان های غیر آنزیمی مثل گلو تاتیون یا N-استیل سیستمین (پیش ساز گلو تاتیون) از طریق کاهش استرس اکسیداتیو و حفاظت از ساختار آنزیم منجر به بهبود عملکرد آنزیم خواهند شد [۲۵].

یافته های مطالعه ما نشان داد که ایمیداکلوپراید باعث کاهش معنی دار ظرفیت آنتی اکسیدانی تام (TAC) در بافت مغز می شود، که با نتایج Abd-Elhakim و همکاران (۲۰۲۳) هم راستاست؛ آن ها نیز گزارش کردند که ایمیداکلوپراید TAC مغز را کاهش می دهد و یک عامل آنتی اکسیدانی (تیمول) TAC را تا حدود زیادی بازمی گرداند، که نشان دهنده تضعیف سیستم آنتی اکسیدانی با ایمیداکلوپراید است [۲۶]. همچنین، نتایج مطالعه Xiang و همکاران (۲۰۲۲) نشان داد که تجویز گلو تاتیون موجب افزایش معنی دار ظرفیت آنتی اکسیدانی تام (TAC) در مدل پاراکوات می شود؛ با این حال، باید توجه داشت که در آن مطالعه TAC عمدتاً در سرم خونچه های تازه از شیر گرفته شده بررسی شده و عامل القاکننده استرس اکسیداتیو پاراکوات بوده است، در حالی که در مطالعه حاضر، ارزیابی TAC در بافت مغز رت ها و در پاسخ به ایمیداکلوپراید انجام شده است. با وجود این تفاوت ها در گونه ی جانوری، نوع بافت و ماهیت عامل اکسیداتیو، هم سویی نتایج حاکی از آن است که گلو تاتیون به عنوان یک آنتی اکسیدان غیر آنزیمی کلیدی، نقش محافظتی گسترده ای در بهبود ظرفیت آنتی اکسیدانی در شرایط مختلف استرس اکسیداتیو ایفا می کند [۲۷]. گلو تاتیون به عنوان یک آنتی اکسیدان غیر آنزیمی اصلی، با واکنش مستقیم با رادیکال های آزاد و نقش

حساسیت روش اندازه گیری باشد. از سوی دیگر، نتایج حاصل از مدل های افزایش گلووتاتیون (مانند NAC) در مطالعات دیگر نشان می دهد که تقویت نظام گلووتاتیون می تواند به طور معنی داری افزایش فعالیت کاتالاز را در مغز به همراه داشته باشد؛ این امر نشان می دهد که مسیرهای آنتی اکسیدانی مرتبط با گلووتاتیون در تنظیم فعالیت CAT قابل دست کاری هستند اما در شرایط مطالعه ی ما، تاثیر L-گلووتاتیون بر کاتالاز مشاهده نشد [۳۳، ۳۲].

به این نکته نیز باید اشاره کرده که در مطالعه ما تزریق ایمیداکلوپراید فعالیت GSR و GST را در بافت مغز رت ها به طور معنی داری کاهش داد و فعالیت SOD را افزایش داد، در حالی که همزمانی L-گلووتاتیون فعالیت های آنتی اکسیدانی را به سطوح نزدیک به کنترل بازگرداند. این الگوی تغییرات در مطالعه ی مکمل گلووتاتیون نیز دیده شده است؛ در موش های درمان شده با دی اتیل نیتروز آمین، فعالیت های GSR، GST و دیگر آنزیم های دفاع آنتی اکسیدانی کاهش یافت و پس از مکمل گلووتاتیون (با بدون سلنیوم) این فعالیت ها به طور معنی داری افزایش یافت، که نشان دهنده تقویت ظرفیت آنتی اکسیدانی و مهار استرس اکسیداتیو است. در هر دو مدل، گلووتاتیون موجب بهبود چرخه احیای گلووتاتیون و افزایش فعالیت مسیرهای سم زدایی وابسته به گلووتاتیون شد، اگرچه بافت هدف (کبد در موش ها در مطالعه مقایسه ای در برابر مغز در مطالعه فعلی) متفاوت است. این تطابق نتایج نشان می دهد که تقویت سیستم گلووتاتیونی می تواند اثرات مخرب عوامل اکسیداتیو را در مدل های مختلف حیوانی کاهش دهد، که با نتایج مطالعه ی حاضر در راستای نقش محافظتی L-گلووتاتیون در برابر استرس اکسیداتیو القاشده توسط ایمیداکلوپراید همسو است [۳۴].

این مطالعه با محدودیت هایی زیر مواجهه است که شامل استفاده از یک دوز مشخص ایمیداکلوپراید بود و عدم بررسی دوزهای مختلف، دقت نتایج را تحت تأثیر قرار داده است. مدت زمان کوتاه مواجهه است که ممکن است اثرات مزمن در نظر گرفته نشود. در ضمن لازم است که مکانیسم های مولکولی این مطالعه بیشتر مورد توجه واقع شود. بنابراین لازم است که مطالعات آینده در دوزهای مختلف و با تمرکز بیشتر بر مکانیسم های مولکولی و التهابی از قبیل بررسی سطوح بیان ژن یا پروتئین های مرتبط با آپوپتوزیس صورت گیرد که در اینجا به دلیل کمبود منابع مالی و سایر ملاحظات امکان پذیر نبود. با توجه به تجویز مستقیم گلووتاتیون برون زاد، افزایش سطح گلووتاتیون (GSH) در بافت ممکن است تا حدودی بازتاب دهنده اثر مکمل یاری باشد، نه الزاماً نشان دهنده بازیابی تولید درون زاد این آنتی اکسیدان.

نتیجه گیری

یافته های این مطالعه نشان داد که مواجهه تحت حاد با ایمیداکلوپراید موجب ایجاد استرس اکسیداتیو در بافت مغز رت ها،

کوفاکتوری در آنزیم های آنتی اکسیدانی مانند گلووتاتیون پراکسیداز باعث افزایش ظرفیت آنتی اکسیدانی تام (TAC) می شود، زیرا هم رادیکال ها را خنثی می کند و هم مسیرهای دفاعی آنتی اکسیدانی را تقویت می کند [۲۸].

کاهش معنی دار سطح MDA در مغز رت ها پس از تجویز ال-گلووتاتیون در مطالعه ی حاضر، با نتایج مطالعاتی که نقش محافظتی مسیر گلووتاتیونی را بررسی کرده اند هم راستا است. به عنوان نمونه، در مدل آسیب ایسکمی-بازپرفیوژن مغزی، تجویز N-استیل سیستئین به عنوان پیش ساز گلووتاتیون موجب کاهش قابل توجه MDA در قشر مغز شد که نشان دهنده مهار پراکسیداسیون لیپیدی است. این شباهت، علی رغم تفاوت در مدل آسیب، مؤید آن است که تقویت سیستم گلووتاتیونی می تواند به طور مؤثری از افزایش MDA و آسیب اکسیداتیو در بافت مغز جلوگیری کند [۲۹، ۳۰].

یافته های مطالعه حاضر نشان داد که تجویز ایمیداکلوپراید با دوز یک دهم موجب کاهش معنی دار سطح GSH در بافت مغز رت ها شد، که نمایانگر القای استرس اکسیداتیو و اختلال در تعادل آنتی اکسیدانی مغز است. در گروه هایی که ال-گلووتاتیون به تنهایی یا همراه با ایمیداکلوپراید تجویز شد، سطح GSH به مقادیر نزدیک به کنترل بازگشت، که نشان دهنده اثر محافظتی مستقیم گلووتاتیون در حفظ ذخایر GSH و کاهش آسیب اکسیداتیو ناشی از ایمیداکلوپراید است. این نتایج با یافته های Yabuki و همکاران (۲۰۱۳) مطابقت دارد، که نشان داد تجویز خوراکی GSH به مدل های آسیب مغزی ناشی از انسداد شریان های کاروتید (BCCAO) باعث بازیابی سطح GSH در کورتکس و هیپوکامپ شد و افزایش GSSG را مهار نمود. علاوه بر این، درمان با GSH مرگ سلولی نورونی را کاهش داده و شاخص های اکسیداتیو مانند ۴-HNE و ۸-OHdG را در بافت مغز پایین آورد. مشابه این مطالعه، یافته های ما نیز نشان می دهد که افزایش سطح GSH exogenous قادر است اثرات کاهش گلووتاتیون ناشی از عوامل اکسیداتیو (در این مطالعه ایمیداکلوپراید) را معکوس کند و نقش حفاظتی قابل توجهی در حفظ تعادل اکسیداتیو مغز دارد [۳۱]. بنابراین، نتایج حاضر علاوه بر تأیید اثر سمی ایمیداکلوپراید بر کاهش ذخایر GSH، تأثیر محافظتی ال-گلووتاتیون را در بازگرداندن سطح GSH و کاهش استرس اکسیداتیو مغز تأیید می کند و با شواهد قبلی در مدل های آسیب مغزی مرتبط با تجویز مستقیم گلووتاتیون هم راستا است.

در مقایسه ی نتایج مطالعه ی حاضر با یافته های مقالات مرجع، می توان گفت که برخلاف گزارش Zouaoui و همکاران که نشان داده اند تجویز ایمیداکلوپراید موجب کاهش معنی دار فعالیت کاتالاز در بافت مغز می شود و پاسخ اکسیداتیو را به سمت اختلال سوق می دهد، نتیجه ی مطالعه ی فعلی ما هیچ تفاوت معنی داری در فعالیت آنزیم کاتالاز بین گروه های مختلف مشاهده نکرد [۶]. این اختلاف ممکن است ناشی از اختلاف در دوز، مدت زمان درمان یا

تشکر و قدردانی

نویسندگان بدین وسیله مراتب قدردانی و تشکر ویژه خود را از همکاری و حمایت کلیه کارکنان معاونت تحقیقات و فناوری دانشگاه علوم پزشکی قم، قم، ایران ابراز می‌دارند. همچنین نویسندگان از آقای محمد صبوری به دلیل همکاری در جمع‌آوری داده‌ها در این پژوهش که در قالب پایان‌نامه دکترای حرفه‌ای پزشکی (MD) انجام شده است، صمیمانه سپاسگزاری می‌نمایند.

نقش نویسندگان: همه نویسندگان در نگارش اولیه مقاله یا بازنگری آن سهیم بودند و همه با تایید نهایی مقاله حاضر، مسئولیت دقت و صحت مطالب مندرج در آن را می‌پذیرند.

تضاد منافع: نویسندگان تصریح می‌کنند که هیچ گونه تضاد منافی در مطالعه حاضر وجود ندارد.

منابع

1. Zhou W, Li M, Achal V. A comprehensive review on environmental and human health impacts of chemical pesticide usage. *Emerging Contaminants*. 2025;11(1):100410. doi:10.1016/j.emcon.2024.100410.
2. Lazarević-Pašti T, Milanković V, Tasić T, Petrović S, Leskovic A. With or Without You?—A Critical Review on Pesticides in Food. *Foods*. 2025; 14(7):1128. doi:10.3390/foods14071128.
3. Ford KA, Casida JE. Comparative Metabolism and Pharmacokinetics of Seven Neonicotinoid Insecticides in Spinach. *J Agricultural Food Chemistry*. 2008;56(21):10168–75. doi:10.1021/jf8020909.
4. Jeschke P, Nauen R, Beck ME. Nicotinic Acetylcholine Receptor Agonists: A Milestone for Modern Crop Protection. *Angewandte Chemie Int Edition*. 2013;52(36):9464–85. doi:10.1002/anie.201302550.
5. Shivanandappa T, Rajashekar Y. Mode of Action of Plant-Derived Natural Insecticides. In: Singh D, editor. *Advances in Plant Biopesticides*. New Delhi: Springer India; 2014. p. 323–45. doi:10.1007/978-81-322-2006-0_16.
6. Zouaoui S, Rouabhi R. Lysosomal disruption, mitochondrial impairment, histopathological and oxidative stress in rat's nervous system after exposure to a neonicotinoid (imidacloprid). *Environ Sci Pollut Res Int*. 2024;31(49):59472–89. [PubMed ID:39356435]. doi:10.1007/s11356-024-35195-5.
7. Abdelhafez H, Hammam FM, El-Dahshan AA, AboDaham H, Guo J. Imidacloprid Induces Neurotoxicity in Albino Male Rats by Inhibiting Acetylcholinesterase Activity, Altering Antioxidant Status, and Primary DNA Damage. *J Toxicol*. 2023;2023:4267469. [PubMed ID:37727350]. [PubMed Central ID:PMC10506876]. doi:10.1155/2023/4267469.
8. Mudgal R, Sharma S, Singh S, Ravichandiran V. The neuroprotective effect of ascorbic acid against imidacloprid-induced neurotoxicity and the role of HO-1 in mice. *Front Neurol*. 2023; 14 - 2023. doi:10.3389/fneur.2023.1130575.

کاهش فعالیت آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی و مهار فعالیت استیل‌کولین‌استراز می‌شود. این اثرات با افزایش پراکسیداسیون لیپیدی و کاهش ذخایر گلوتاتیون همراه بود و عملکرد نورونی را تحت تأثیر قرار داد. مداخله با ال-گلوتاتیون توانست به‌طور قابل توجهی این اختلالات را تعدیل کرده و با بهبود ظرفیت آنتی‌اکسیدانی، کاهش MDA و بازیابی سطح GSH، نقش حفاظتی خود را در مغز نشان دهد. نتایج مطالعه تأکید می‌کند که گلوتاتیون به‌عنوان یک آنتی‌اکسیدان غیرآنزیمی می‌تواند به‌طور مؤثری از آسیب عصبی ناشی از ایمیداکلوپراید پیشگیری کرده و تعادل ردوکس سلولی را حفظ کند. این یافته‌ها اهمیت بررسی راهکارهای محافظتی در برابر سمیت عصبی حشره‌کش‌ها را برجسته می‌سازد و کاربرد بالینی بالقوه گلوتاتیون در کاهش عوارض اکسیداتیو را نشان می‌دهد.

9. Georgiou-Siafis SK, Tsiftoglou AS. The Key Role of GSH in Keeping the Redox Balance in Mammalian Cells: Mechanisms and Significance of GSH in Detoxification via Formation of Conjugates. *Antioxidants*. 2023;12(11):1953. doi:10.3390/antiox12111953.
10. Labarrere CA, Kassab GS. Glutathione: A Samsonian life-sustaining small molecule that protects against oxidative stress, ageing and damaging inflammation. *Frontiers in Nutrition*. 2022; 9 - 2022. doi:10.3389/fnut.2022.1007816.
11. Wang H, Du YS, Xu WS, Li CJ, Sun H, Hu KR, et al. Exogenous glutathione exerts a therapeutic effect in ischemic stroke rats by interacting with intrastriatal dopamine. *Acta Pharmacologica Sinica*. 2022;43(3):541–51. doi:10.1038/s41401-021-00650-3.
12. Murali G, Panneerselvam C. Age-associated oxidative macromolecular damages in rat brain regions: role of glutathione monoester. *J Gerontol A Biol Sci Med Sci*. 2007;62(8):824–30. eng. [PubMed ID:17702872]. doi:10.1093/gerona/62.8.824.
13. Shri P, Singh KP, Rani V, Nagar DP, Acharya J, Bhaskar ASB. N-acetylcysteine prevents cholinergic and non-cholinergic toxic effects induced by nerve agent poisoning in rats. *Toxicol Res (Camb)*. 2025; 14(1):tfae223. [PubMed ID:39830891]. [PubMed Central ID:PMC11741679]. doi:10.1093/toxres/tfae223.
14. Hassanen EI, Hussien AM, Mehanna S, Ibrahim MA, Hassan NH. Comparative assessment on the probable mechanisms underlying the hepatorenal toxicity of commercial imidacloprid and hexaflumuron formulations in rats. *Environmental Science and Pollution Research*. 2022;29(19):29091–104. doi:10.1007/s11356-021-18486-z.
15. Shalaby AA, Hassan ME, Shalaby MB. Protective effects of antioxidant vitamins (C plus E) against oxidative damage induced by the insecticide imidacloprid in male rats. *J Med Sci Res*. 2022;5(3):33. doi:10.4103/jmisr.jmisr_39_22.
16. Ganiyat AM, Caleb OJ, Dezi AD, Adamu M. Glutathione attenuated lambda-cyhalothrin-induced alteration of serum total cholesterol concentration and oxidative stress parameters in rats. *Toxicol Res (Camb)*.

- 2023;12(1):33–8. eng. [PubMed ID:36866217]. [PubMed Central ID:PMC9972829]. doi:10.1093/toxres/tfac080.
17. Stehle S, Ovcharova V, Wolfram J, Bub S, Herrmann LZ, Petschick LL, et al. Neonicotinoid insecticides in global agricultural surface waters – Exposure, risks and regulatory challenges. *Sci Total Environment*. 2023;867:161383. doi:10.1016/j.scitotenv.2022.161383.
18. Miller SA, Schmidt TS, Barber LB, Hladik ML, Kolpin DW, Shoda ME, et al. Imidacloprid in United States Rivers, 2013–2022: Persistent Presence and Emerging Chronic Hazard. *Environ Sci Technol*. 2025; 59(49):26702–15. [PubMed ID:41344868]. [PubMed Central ID:PMC12713725]. doi:10.1021/acs.est.5c07311.
19. Xu W, Zhang L, Hou J, Du X, Chen L. Absorption and Distribution of Imidacloprid and Its Metabolites in Goldfish (*Carassius auratus* Linnaeus). *Toxics*. 2023; 11(7). [PubMed ID:37505584]. [PubMed Central ID:PMC10386705]. doi:10.3390/toxics11070619.
20. Hu X, Zhu S, Chen Y, Zhang L, Tan H, Wu C, et al. Bioaccumulation, Ecotoxicity, and Microbial Responses in *Hoplobatrachus rugulosus* Tadpoles Following Co-Exposure to Imidacloprid and Microplastics. *Animals* [Internet]. 2025; 15(13).
21. Sule RO, Condon L, Gomes AV. A Common Feature of Pesticides: Oxidative Stress—The Role of Oxidative Stress in Pesticide-Induced Toxicity. *Oxidative Medicine and Cellular Longevity*. 2022; 2022(1):5563759. doi:10.1155/2022/5563759.
22. Liu M, Sharma M, Lu GL, Yin N, Gailani MA, Sreebhavan S, et al. Preformulation studies of l-glutathione: physicochemical properties, degradation kinetics, and in vitro cytotoxicity investigations. *Drug Dev Ind Pharm*. 2020;46(5):717–31. [PubMed ID:32249604]. doi:10.1080/03639045.2020.1752708.
23. Yin N, Harris PWR, Liu M, Sun J, Chen G, Wen J, et al. Enhancing the Oral Bioavailability of Glutathione Using Innovative Analogue Approaches. *Pharmaceutics*. 2025;17(3). eng. [PubMed ID:40143049]. [PubMed Central ID:PMC11945201]. doi:10.3390/pharmaceutics17030385.
24. Shadnia S, Dasgar M, Taghikhani S, Mohammadirad A, Khorasani R, Abdollahi M. Protective Effects of alpha-Tocopherol and N-Acetyl-Cysteine on Diazinon-Induced Oxidative Stress and Acetylcholinesterase Inhibition in Rats. *Toxicol Mech Methods*. 2007;17(2):109–15. [PubMed ID:20020979]. doi:10.1080/15376510600860318.
25. Singh J, Phogat A, Prakash C, Chhikara SK, Singh S, Malik V, et al. N-Acetylcysteine Reverses Monocrotophos Exposure-Induced Hepatic Oxidative Damage via Mitigating Apoptosis, Inflammation and Structural Changes in Rats. *Antioxidants*. 2022;11(1):90. doi:10.3390/antiox11010090.
26. Abd-Elhakim YM, Saber TM, Metwally MMM, Abd-Allah NA, Mohamed R, Ahmed GA. Thymol abates the detrimental impacts of imidacloprid on rat brains by lessening oxidative damage and apoptotic and inflammatory reactions. *Chem Biol Interact*. 2023;383:110690. [PubMed ID:37648049]. doi:10.1016/j.cbi.2023.110690.
27. Xiang X, Wang H, Zhou W, Wang C, Guan P, Xu G, et al. Glutathione Protects against Paraquat-Induced Oxidative Stress by Regulating Intestinal Barrier, Antioxidant Capacity, and CAR Signaling Pathway in Weaned Piglets. *Nutrients*. 2023;15(1):198. [PubMed ID:36615853]. [PubMed Central ID:PMC9823711]. doi:10.3390/nu15010198.
28. Averill-Bates DA. The antioxidant glutathione. *Vitam Horm*. 2023;121:109–41. [PubMed ID:36707132]. doi:10.1016/bs.vh.2022.09.002.
29. Sabbaghziarani F, Soleimani P, Eynshikh FR, Zafari F, Aali E. Reduced ischemia-reperfusion oxidative stress injury by melatonin and N-acetylcysteine in the male rat brain. *IBRO Neurosci Rep*. 2024;17:131–7. [PubMed ID:39175643]. [PubMed Central ID:PMC11339246]. doi:10.1016/j.ibneur.2024.07.004.
30. Lu H, Zhang DM, Chen HL, Lin YX, Hang CH, Yin HX, et al. N-acetylcysteine suppresses oxidative stress in experimental rats with subarachnoid hemorrhage. *J Clin Neurosci*. 2009;16(5):684–8. eng. [PubMed ID:19264484]. doi:10.1016/j.jocn.2008.04.021.
31. Yabuki Y, Fukunaga K. Oral administration of glutathione improves memory deficits following transient brain ischemia by reducing brain oxidative stress. *Neuroscience*. 2013;250:394–407. eng. [PubMed ID:23872392]. doi:10.1016/j.neuroscience.2013.07.017.
32. Garg G, Singh S, Singh AK, Rizvi SI. N-acetyl-l-cysteine attenuates oxidative damage and neurodegeneration in rat brain during aging. *Canadian J Physiol Pharmacol*. 2018;96(12):1189–96. doi:10.1139/cjpp-2018-0209.
33. Kanwar SS, Nehru B. Modulatory effects of N-acetylcysteine on cerebral cortex and cerebellum regions of ageing rat brain. *Nutr Hosp*. 2007;22(1):95–100. [PubMed ID:17260537].
34. Hsiao YF, Huang SC, Cheng SB, Hsu CC, Huang YC. Glutathione and Selenium Supplementation Attenuates Liver Injury in Diethylnitrosamine-Induced Hepatocarcinogenic Mice by Enhancing Glutathione-Related Antioxidant Capacities. *Int J Mol Sci*. 2024;25(21). [PubMed ID:39518894]. [PubMed Central ID:PMC11546938]. doi:10.3390/ijms252111339.

How to Cite this Article:

Mirjani MS, Khaksar MR. Modulatory Effects of Glutathione on Imidacloprid-Induced Oxidative Stress Disorders in the Brains of Rats. *Feyz Med Sci J* 2026; 30(2): 142-155. doi: 10.48307/FMSJ.2026.30.2.3